

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3473/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Моминовић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, спољну и унутрашњу трговину „Falc Esat“ Књажевац, чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5059/21 од 13.04.2022. године, у седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5059/21 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П1 66/19 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 14.12.2016. године, као незаконито. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 126.600,00 динара у висини шест зарада, на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, са законском затезном каматом од дана пресуђења – 01.02.2021. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.640,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5059/21 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Књажевцу П1 66/19 од 01.12.2021. године у ставу првом и другом изреке и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништени решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 14.12.2016. године, као незаконито, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 126.600,00 динара у висини шест зарада, на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, са законском затезном каматом од дана пресуђења – 01.02.2021. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади

трошкове парничног поступка у износу од 242.640,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 219.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ... друге групе у одељењу круг Б по основу уговора о раду на одређено време број .. од 11.10.2016. године у периоду од 11.10.2016. до 10.11.2016. године. Након тога тужилац је са туженим закључио анекс уговора о раду број .. од 19.10.2016. године којим је измењен члан 3. уговора о раду од 11.10.2016. године, тако што је тужилац засновао радни однос на одређено време до шест месеци почев од 11.11.2016. године а најдуже до 10.05.2017. године. Решењем туженог број .. од 14.12.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду због истека уговора о раду на одређено време сходно одредби члана 175. тачка 1. Закона о раду. Решење не садржи образложење осим напред наведеног, а тужиоцу је отказан уговор о раду у време привремене спречености за рад услед болести. Тужилац сматра да уговор о раду није истекао јер му је анексом уговора о раду трајање уговора продужено шест месеци. Вештачењем од стране вештака економске струке утврђено је да је тужилац за време док није радио, а до истека уговореног рока за рад требало да оствари зараду у висини од 126.600,00 динара што представља шест зарада тужиоца и односи се на период од 15.12.2016. до 20.06.2017. године. У то време тужилац нигде није радио.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, налазећи да је тужиоцу престао радни однос без правног основа. Тужени је поступио супротно одредби члана 183. Закона о раду, јер није навео оправдани разлог за отказ уговора о раду у смислу члана 179. Закона о раду. Оспорено решење је донето када је тужилац био на оправданом боловању због болести. Разлог за доношење оспореног решења не може бити истек уговора о раду на одређено време јер уговор о раду није истекао, с обзиром да је тужени анексом уговора о раду од 19.10.2016. године продужио радни однос тужиоцу до 10.05.2017. године. Сходно томе, суд налази да је решење туженог незаконито те да тужилац због незаконитог отказа има право на накнаду штете у висини од 126.600,00 динара који износ представља шест зарада тужиоца јер тужилац није радио у периоду од 15.12.2016. до 20.06.2017. године.

Овакво правно становиште није прихватио другостепени суд, већ је закључио да тужбени захтев тужиоца није основан. Ово из разлога што је тужилац засновао радни однос код туженог на одређено време до шест месеци, почев од 11.11.2016. до 10.05.2017. године. Отказ уговора донет је правилно у складу са чланом 175. тачка 1. Закона о раду. Ако је радни однос заснован на одређено време до шест месеци, то исти

може да престане у сваком тренутку до наведених шест месеци, а не по протеку рока од шест месеци јер радни однос није заснован на рок од шест месеци. У таквој ситуацији радни однос на одређено време може да престане у сваком тренутку до истека рока од шест месеци. Како нису испуњени услови за поништај отказног акта, то нису испуњени ни услови за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа у смислу члана 191. став 6. Закона о раду, па је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен у целости.

По оцени Врховног касационог суда, овакво правно резонување другостепеног суда је правилно. Наиме, чланом 37. став 1. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл., за време трајања тих потреба с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци.

У овој ситуацији тужилац је са туженим закључио анекс уговора о раду 19.10.2016. године којим је код туженог засновао радни однос до 6 месеци почев од 11.11.2016. године, а најдуже до 10.05.2017. године. Значи, трајање радног односа није одређено на 6 месеци (најдаље до 10.05.2017. године) већ до 6 месеци, што значи да је радни однос тужиоцу могао престати пре истека тог рока. Тужени је донео законито решење о отказу уговора о раду, јер ако је уговор закључен на одређено време, а чије трајање је одређено до одређеног рока, онда радни однос може престати и пре истека рока. Послодавац није имао законску обавезу да проводи поступак као у случају отказа уговора о раду на неодређено време из отказног разлога прописаног чланом 179. тачка 9. Закона о раду, јер радни однос тужиоцу није престао због престанка потребе за обављањем посла услед технолошких, економских или организационих промена код послодавца, већ због престанка потребе за његовим даљим радним ангажовањем.

Стога су неосновани ревизијски наводи, да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**